

Sygn. akt II W 1064/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 stycznia 2017 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk-Północ w Gdańsku w Wydziale II Karnym

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Andrzej Haliński

Protokolant: staż. Kinga Wojtaszko

w obecności oskarżyciela skarbowego Drugiego Urzędu Skarbowego w G. – nie stawił się zawiadomiony prawidłowo po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 07 grudnia 2016 r. i 19 stycznia 2017 r.

sprawy:

S. J., syna B. i M. z domu D., urodzonego w dniu (...) w W.

oskarżonego o to, że:

jako prezes zarządu spółki (...) Sp. z o.o. i osoba odpowiedzialna za terminowe regulowanie zobowiązań podatkowych spółki w okresie od 21.02.2014 r. do 31.03.2015 r. w G. wbrew art. 25 ustawy z dnia 15 maja 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych (Dz. U. z 2000 r. Nr 54, poz. 654 z późn. zm.) uporczywie nie wpłacał na rachunek Drugiego Urzędu Skarbowego w G. w terminach ustawowych, tj. w terminie do 20 dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym wystąpił obowiązek podatkowy, zaliczek na podatek dochodowy od osób prawnych podatnika (...) Sp. z o.o. za miesiące styczeń, marzec, kwiecień, maj, lipiec, sierpień, wrzesień, listopad i grudzień 2014 r. w łącznej kwocie 162.169,00 zł oraz w terminie do dnia 31.03.2015 r. podatku dochodowego od osób prawnych podatnika (...) Sp. z o.o. za 2014 r., wynikającego z zeznania rocznego CIT-8 za 2014 r. w kwocie 158.426 zł

tj. o wykroczenie skarbowe z art. 57 § 1 kks w zw. z art. 9 § 3 kks

I. oskarżonego S. J. uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia z tym odmiennym ustaleniem, iż czyn ten został popełniony w okresie od 21.02.2014 r. do 01.04.2015 r. oraz z tym dodatkowym ustaleniem, iż oskarżony jest osobą zajmującą się sprawami gospodarczymi, w tym finansowymi, osoby prawnej (...) Sp. z o.o. z siedzibą w G., a następnie w W., czyn ten kwalifikuje jako wykroczenie skarbowe z art. 57 § 1 kks w zw. z art. 9 § 3 kks i za to na podstawie art. 57 § 1 kks w zw. z art. 48 § 1 i 4 kks wymierza oskarżonemu karę grzywny w wysokości 5.000 zł (pięć tysięcy złotych);

II. na podstawie art. 113 § 1 kks w zw. z art. 626 § 1 kpk, art. 627 kpk, art. 1, art. 3 ust. 1, art. 21 pkt 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jedn. Dz. U. z 1983 r. Nr 49 poz. 223 ze zm.) zasądza od oskarżonego S. J. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 600,00 zł (sześćset złotych) tytułem kosztów sądowych, w tym opłatę w kwocie 500,00 zł (pięćset złotych).

Sygn. akt II W 1064/16

UZASADNIENIE

Sąd w oparciu o zgromadzony w sprawie i ujawniony w toku przewodu sądowego materiał dowodowy ustalił następujący stan faktyczny:

S. J. od marca 2008 r. jest Prezesem Zarządu (jest to Zarząd jednoosobowy) spółki (...) Sp. z o.o. z siedzibą najpierw w S., następnie w G., a obecnie w W.. W konsekwencji S. J. jest od tego czasu osobą zajmującą się sprawami gospodarczymi, w tym finansowymi, wymienionej osoby prawnej, w tym także osobą odpowiedzialną za terminowe regulowanie zobowiązań podatkowych tej spółki.

W ramach działalności (...) Sp. z o.o. w roku podatkowym 2014 r. S. J. jako Prezes Zarządu tej spółki, będąc osobą odpowiedzialną w tej spółce za terminowe regulowanie zobowiązań podatkowych, w okresie od dnia 21 lutego 2014 r. do dnia 01 kwietnia 2015 r. w G. wbrew art. 25 ustawy z dnia 15 maja 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych uporczywie nie wpłacał na rachunek Drugiego Urzędu Skarbowego w G. w terminach ustawowych, tj. w terminie do 20 dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym wystąpił obowiązek podatkowy, zaliczek na podatek dochodowy od osób prawnych podatnika (...) Sp. z o.o. za miesiące styczeń, marzec, kwiecień, maj, lipiec, sierpień, wrzesień, listopad i grudzień 2014 r. Wysokość przedmiotowych zaliczek wynosiła odpowiednio: za styczeń 2014 r. kwotę 4.674,00 zł, za marzec 2014 r. kwotę 12.160,00 zł, za kwiecień 2014 r. kwotę 10.437,00 zł, za maj 2014 r. kwotę 26.969,00 zł, za lipiec 2014 r. kwotę 29.221,00 zł, za sierpień 2014 r. kwotę 35.295,00 zł, za wrzesień 2014 r. kwotę 35.994,00 zł, za listopad 2014 r. kwotę 609,00 zł, zaś za grudzień 2014 r. kwotę 6.860,00 zł. Łączna wysokość niewpłaconych przez S. J. zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych za wskazane okresy wyniosła 162.169,00 zł. S. J. spośród przedmiotowych zaliczek wpłacił z naruszeniem ustawowego terminu łączną kwotę 3.743,00 zł tytułem zaliczki za styczeń 2014 r. w czterech ratach w okresie od dnia 19 września 2014 r. do dnia 22 grudnia 2014 r.

Następnie w terminie do dnia 31 marca 2015 r. S. J. nie wpłacił również podatku dochodowego od osób prawnych podatnika (...) Sp. z o.o. za 2014 r., wynikającego z zeznania rocznego CIT-8 za 2014 r., w łącznej kwocie 158.426,00 zł. Podatek ten został przez podatnika uregulowany z naruszeniem ustawowego terminu w ten sposób, że został w całości wpłacony w dwóch ratach w dniach 01 lipca 2015 r. (co do kwoty 6.251,00 zł) i 04 sierpnia 2015 r. (w pozostałej części).

/Dowód: kopia odpisu KRS k. 12-15; pisemny wniosek o ukaranie k. 3; wydruk zeznania CIT-8 za 2014 r. k. 45; karta weryfikacji zeznania CIT-8 za 2014 r. k. 4/

Oskarżyciel publiczny Drugi Urząd Skarbowy w G. oskarżył S. J. o to, że jako prezes zarządu spółki (...) Sp. z o.o. i osoba odpowiedzialna za terminowe regulowanie zobowiązań podatkowych spółki w okresie od 21.02.2014 r. do 31.03.2015 r. w G. wbrew art. 25 ustawy z dnia 15 maja 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych (Dz. U. z 2000 r. Nr 54, poz. 654 z późn. zm.) uporczywie nie wpłacał na rachunek Drugiego Urzędu Skarbowego w G. w terminach ustawowych, tj. w terminie do 20 dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym wystąpił obowiązek podatkowy, zaliczek na podatek dochodowy od osób prawnych podatnika (...) Sp. z o.o. za miesiące styczeń, marzec, kwiecień, maj, lipiec, sierpień, wrzesień, listopad i grudzień 2014 r. w łącznej kwocie 162.169,00 zł oraz w terminie do dnia 31.03.2015 r. podatku dochodowego od osób prawnych podatnika (...) Sp. z o.o. za 2014 r., wynikającego z zeznania rocznego CIT-8 za 2014 r. w kwocie 158.426 zł, tj. o wykroczenie skarbowe z art. 57 § 1 kks w zw. z art. 9 § 3 kks.

/Akt oskarżenia k. 49/

Oskarżony S. J. jest kawalerem, ma troje małoletnich dzieci, które pozostają na jego utrzymaniu. Posiada wykształcenie wyższe, jego zawód wyuczony to ekonomista, prowadzi własną działalność gospodarczą z dochodem około 15.000 zł miesięcznie. Posiada majątek w postaci mieszkania własnościowego. Jego stan zdrowia jest dobry, nie leczyl się psychiatrycznie ani odwykowo. S. J. nie był dotychczas karany.

/Dowód: dane o oskarżonym k. 24-25; dane o karalności k. 62/

Oskarżony S. J. przesłuchany w toku postępowania przygotowawczego nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. W swoich wyjaśnieniach krótko odniósł się do innych stawianych mu wówczas zarzutów, które nie zostały zawarte w akcie oskarżenia złożonym w niniejszej sprawie, natomiast nie złożył wyjaśnień dotyczących wskazanego wyżej zarzutu.

/Dowód: wyjaśnienia oskarżonego S. J. k. 26/

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu analiza zgromadzonego w sprawie i ujawnionego w toku przewodu sądowego materiału dowodowego prowadzi do jednoznacznego wniosku, iż oskarżony S. J. dopuścił się popełnienia czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia, przy czym konieczne było jedynie nieznaczne doprecyzowanie opisu przedmiotowego czynu.

Do powyższego wniosku Sąd doszedł po dokonaniu analizy całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Przedmiotowy materiał ogranicza się w istocie do lakonicznych wyjaśnień oskarżonego, który nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i nie złożył wyjaśnień w jego zakresie, oraz do dowodów w postaci dokumentów, które w ocenie Sądu nie budzą jakichkolwiek wątpliwości co do ich treści. W konsekwencji materiał dowodowy pozwalał na poczynienie jednoznacznych i nie budzących wątpliwości ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie. W tym miejscu wskazać należy, iż dowodowe dokumenty zostały sporządzone przez upoważnione do tego osoby i we właściwej formie, ich autentyczność nie budzi wątpliwości Sądu, nie była również kwestionowana przez strony. W związku z tym należy je uznać za w pełni wartościowy materiał dowodowy.

Okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia sprawy wynikają w szczególności z dowodów dokumentarnych w postaci pisemnego wniosku o ukaranie (k. 3), wydruku zeznania CIT-8 za 2014 r. (k. 45) i karty weryfikacji zeznania CIT-8 za 2014 r. (k. 4). Na podstawie wymienionych dokumentów Sąd ustalił wysokość zobowiązań podatkowych kierowanej przez oskarżonego spółki (...) Sp. z o.o. w zakresie dotyczącym podatku dochodowego od osób prawnych za 2014 r., w tym zaliczek za okresy wskazane w zarzucie, to, iż należności podatkowe w tym zakresie nie zostały przez oskarżonego w ramach jego obowiązków jako Prezesa Zarządu wymienionej spółki uregulowane w terminach wynikających z przepisów prawa, jak również to, iż zostały one następnie uregulowane w całości już po upływie ustawowych terminów, w datach wyżej wskazanych. Natomiast na podstawie odpisu z KRS (k. 12-15) Sąd ustalił, iż osobą uprawnioną do reprezentowania wskazanej wyżej spółki w okresie objętym zarzutem był oskarżony. Okoliczności wynikające z wymienionych dokumentów nie były kwestionowane przez oskarżonego i zdaniem Sądu nie budzą jakichkolwiek wątpliwości.

Znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy nie miały dowody dokumentarne w postaci kopii interpretacji indywidualnej (k. 28-35, ten sam dokument znajduje się na k. 71-78) oraz informacji z NSA (k. 100), albowiem dotyczą one innych niż objęte zarzutem zdarzeń faktycznych, związanych z podatkiem dochodowym od osób prawnych za lata 2010 i 2011, które to kwestie były przedmiotem innych zarzutów pierwotnie postawionych oskarżonemu, nie objętych jednak aktem oskarżenia złożonym w niniejszej sprawie.

Odnosząc się do wyjaśnień oskarżonego S. J. stwierdzić należy, iż oskarżony nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów, zarówno czynu objętego zarzutem postawionym następnie w akcie oskarżenia, jak innych, wspomnianych wyżej zarzutów, które w akcie oskarżenia się nie znalazły. W swoich wyjaśnieniach oskarżony krótko odniósł się tylko do tych innych, stawianych mu wówczas zarzutów, natomiast nie złożył wyjaśnień dotyczących czynu rozpatrywanego w niniejszej sprawie. W tej sytuacji trudno w ogóle odnieść się do okoliczności kwestionowania przez oskarżonego zasadności rozpatrywanego w niniejszej sprawie zarzutu. Oskarżony nie podał żadnych okoliczności, które po pierwsze podważyłyby zasadność wskazanych wyżej ustaleń opartych na dowodach dokumentarnych, w świetle których nie zostały uregulowane w ustawowych terminach należności w zakresie podatku dochodowego od osób prawnych podatnika (...) Sp. z o.o. za okresy wskazane w zarzucie, zaś po drugie które mogłyby usprawiedliwiać przedmiotowe opóźnienia. Z mowy końcowej obrońcy oskarżonego można wywnioskować, iż sytuacja ta wynikała jeszcze ze zobowiązań oskarżonego, a raczej kierowanej przez niego spółki, za lata 2010 i 2011 (w domyśle związanych z pozostałymi, ostatecznie nie objętymi aktem oskarżenia zarzutami), jednak zdaniem Sądu brak jest podstaw do łączenia kwestii sporów co do wysokości podatku za lata 2010 i 2011 z nieterminowym regulowaniem należności podatkowych za 2014 r., tym bardziej, że w świetle wydruku zeznania CIT-8 podatnika za 2014 r. spółka ta osiągnęła w tym roku wysokie dochody, które powinny jednocześnie zapewniać możliwość uregulowania związanego z nimi podatku dochodowego od osób prawnych. Poza tym w piśmie procesowym z dnia 14 sierpnia 2016 r. (k. 66) oskarżony

powołał się na okoliczność, iż objęte zarzutem zaległości podatkowe wynikały z przyczyn od niego niezależnych, związanych z opóźnieniami w płatnościach ze strony kontrahentów spółki – najemców pomieszczeń komercyjnych. Jednakże twierdzenia oskarżonego w tym zakresie mają ogólnikowy, niekonkretny charakter, nie zostały poparte jakimikolwiek dokumentami i w konsekwencji nie sposób ich zweryfikować, a tym samym w ocenie Sądu nie mogą one prowadzić do uznania, iż przypisane oskarżonemu w niniejszej sprawie zachowanie było usprawiedliwione.

Mając na uwadze powyższe Sąd uznał, że zebrany w toku postępowania materiał dowodowy pozwala na przypisanie oskarżonemu popełnienia zarzucanego mu w akcie oskarżenia czynu z tym odmiennym ustaleniem, iż czyn ten został popełniony w okresie od 21 lutego 2014 r. do 01 kwietnia 2015 r. (modyfikacja daty końcowej popełnienia czynu wynika z okoliczności, iż skoro spółka kierowana i reprezentowana przez oskarżonego mogła uregulować podatek dochodowy od osób prawnych za 2014 r. do dnia 31 marca 2015 r., to wykroczenie polegające na nieuregulowaniu przedmiotowego podatku w ustawowym terminie mogło zostać popełnione dopiero pierwszego dnia po tym terminie) oraz z tym dodatkowym ustaleniem, iż oskarżony jest osobą zajmującą się sprawami gospodarczymi, w tym finansowymi, osoby prawnej (...) Sp. z o.o., która to okoliczność, pomimo powołania w kwalifikacji prawnej czynu art. 9 § 3 kks, nie została w opisie czynu należycie zaznaczona.

W ocenie Sądu nie budzi wątpliwości możliwość przypisania oskarżonemu winy w zakresie dotyczącym przypisanego mu czynu. W toku postępowania nie ujawniły się wątpliwości odnośnie stanu zdrowia psychicznego i poczytalności oskarżonego. Mając to na uwadze należy przyjąć, iż S. J. jako osoba dorosła i w pełni poczytalna z pewnością rozumiał znaczenie swojego czynu i miał możliwość pokierowania swoim postępowaniem. Należy uznać, iż oskarżony niewątpliwie zdawał sobie również sprawę z bezprawności swojego zachowania, albowiem obowiązek terminowego regulowania należności podatkowych jest obowiązkiem powszechnie znanym. Zdaniem Sądu nie ulega wątpliwości, iż oskarżony działał umyślnie, w formie zamiaru bezpośredniego, celowo i umyślnie nie wpłacając w terminach ustawowych na rzecz właściwego organu podatku dochodowego od osób prawnych oraz chcąc tego.

Sąd podzielił stanowisko oskarżyciela odnośnie kwalifikacji prawnej czynu popełnionego przez oskarżonego, albowiem czyn należało zakwalifikować jako wykroczenia skarbowe z art. 57 § 1 kks w zw. z art. 9 § 3 kks.

Oskarżony S. J., będąc prezesem zarządu (...) Sp. z o.o. i zajmując się sprawami finansowymi, w tym podatkowymi, tej spółki, jako podatnik niewątpliwie nie wpłacił w terminach ustawowych zaliczek na podatek dochodowy od osób prawnych wskazanego podatnika za miesiące styczeń, marzec, kwiecień, maj, lipiec, sierpień, wrzesień, listopad i grudzień 2014 r. w łącznej kwocie 162.169,00 zł oraz następnie podatku dochodowego od osób prawnych tego podatnika za 2014 r., wynikającego z zeznania rocznego CIT-8 za 2014 r. w kwocie 158.426 zł. Zgodnie z art. 25 ustawy z dnia 15 maja 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych podatnicy są co do zasady obowiązani wpłacać na rachunek urzędu skarbowego zaliczki miesięczne w wysokości różnicy pomiędzy podatkiem należnym od dochodu osiągniętego od początku roku podatkowego a sumą zaliczek należnych za poprzednie miesiące i zaliczki te podatnik wpłaca w terminie do 20 dnia każdego miesiąca za miesiąc poprzedni, zaś zaliczkę za ostatni miesiąc roku podatkowego podatnik wpłaca w terminie do 20 dnia pierwszego miesiąca następnego roku podatkowego. Przepisy te zostały przez oskarżonego naruszone, albowiem nie doszło do wpłaty w tak oznaczonych w ustawie terminach zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych za wszystkie wskazane wyżej miesiące (także wpłata kwoty 3.743,00 zł nastąpiła z przekroczeniem ustawowego terminu o od blisko 8 miesięcy do ponad 11 miesięcy). Z kolei stosownie do treści art. 27 ust. 1 wskazanej wyżej ustaw podatnicy co do zasady są obowiązani składać urzędom skarbowym zeznanie według ustalonego wzoru o wysokości dochodu (straty) osiągniętego w roku podatkowym do końca trzeciego miesiąca roku następnego i w tym terminie wpłacić podatek należny albo różnicę między podatkiem należnym od dochodu wykazanego w zeznaniu a sumą należnych zaliczek za okres od początku roku. Tym samym ustawowy termin do uregulowania podatku dochodowego od osób prawnych podatnika (...) Sp. z o.o. za 2014 r. mijał z dniem 31 marca 2015 r., zaś co do kwoty 158.426,00 zł podatek ten został przez oskarżonego w imieniu podatnika uregulowany dopiero w dniach 01 lipca 2015 r. i 04 sierpnia 2015 r., a więc z 3-4 miesięcznym opóźnieniem.

Zdaniem Sądu spełnione zostało również znamię uporczywego charakteru niewpłacania w terminie najpierw zaliczek na podatek dochodowy od osób prawnych, a następnie samego podatku dochodowego od osób prawnych za 2014

r. O uporczywości należy mówić wówczas, gdy uchylanie się ma charakter powtarzalny lub utrzymujący się długo (takie znaczenie słowa „uporczywy” wynika ze Słownika języka polskiego), a przy tym zabarwiony ujemnie z powodu złej woli sprawcy, tj. gdy sprawca ignoruje swój obowiązek, pomimo że ma obiektywnie możliwość jego wykonania. Jak już wyżej wskazano, w ocenie Sądu z materiału dowodowego nie wynikają żadne konkretne okoliczności, które mogłyby usprawiedliwiać opóźnienia w płatnościach podatku dochodowego od osób prawnych w zakresie objętym zarzutem. Brak również dowodów na to, aby oskarżony podejmował próby skorzystania z dopuszczalnych ulg przy wpłacaniu podatku (np. rozłożenia należności podatkowych na raty lub odroczenia terminu ich płatności) właśnie z uwagi na brak środków na terminowe wpłacenie podatku. Jeżeli dodatkowo uwzględnić okoliczność, że niewpłacanie przez oskarżonego zaliczek na podatek dochodowy od osób prawnych w ustawowym terminie dotyczyło aż dziewięciu miesięcy, następnie dotyczyło również zapłaty samego podatku za 2014 r., zaś opóźnienia w tym zakresie nie były minimalne i wynosiły, jak już wyżej wskazano, okresy od kilku miesięcy do blisko półtora roku (jeżeli wziąć pod uwagę, że zaliczka za styczeń 2014 r. powinna zostać wpłacona do 20 lutego 2014 r., natomiast kwota ta w całości została uregulowana dopiero w lipcu 2015 r.), w ocenie Sądu opóźnienia te niewątpliwie miały charakter powtarzalny i utrzymujący się długo, w związku z czym należy uznać, że długotrwałe opóźnienie w uregulowaniu podatku niewątpliwie miało charakter uporczywy we wskazanym wyżej rozumieniu.

Kwalifikację prawną czynu uzupełnia art. 9 § 3 kks, albowiem oskarżony przypisanego mu czynu dopuścił się jako osoba zajmująca się sprawami gospodarczymi, w tym finansowymi, osoby prawnej w postaci (...) Sp. z o.o.

Uznając oskarżonego S. J. za winnego popełnienia opisanego wyżej wykroczenia skarbowego kwalifikowanego z art. 57 § 1 kks w zw. z art. 9 § 3 kks Sąd na podstawie art. 57 § 1 kks w zw. z art. 48 § 1 i 4 kks wymierzył oskarżonemu karę grzywny w wysokości 5.000 zł. W ocenie Sądu wymierzona oskarżonemu kara jest odpowiednia i stosownie do treści art. 12 § 2 kks oraz art. 13 § 1 kks jej dolegliwość nie przekracza stopnia winy oskarżonego i uwzględnia stopień społecznej szkodliwości popełnionego przez niego czynu oraz pozwoleń na osiągnięcie celów zapobiegawczych i wychowawczych w odniesieniu do oskarżonego, jak również na spełnienie potrzeb w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

W tym miejscu wskazać należy, iż za przypisane oskarżonemu wykroczenie skarbowe możliwe było wymierzenie kwotowej kary grzywny w wysokości od jednej dziesiątej minimalnego wynagrodzenia do nawet dwudziestokrotnej wysokości minimalnego wynagrodzenia. Tak więc wymierzona oskarżonemu kara jest zdecydowanie bliższa dolnej ustawowej granicy możliwej do wymierzenia kary i nie sposób uznać jej za nadmiernie surową.

Jako okoliczność obciążającą przy określaniu sądowego wymiaru kary Sąd wziął pod uwagę okoliczność, iż łączna kwota niewpłaconych przez oskarżonego najpierw zaliczek na podatek dochodowy od osób prawnych, a następnie samego podatku dochodowego od osób prawnych, była stosunkowo wysoka, zaś opóźnienia w płatnościach, co już wyżej wskazano, nie były minimalne. Z kolei jako okoliczności łagodzące przy określaniu sądowego wymiaru kary należało uwzględnić dotychczasowy tryb życia oskarżonego, w tym w szczególności jego niekaralność, oraz przede wszystkim okoliczność, iż oskarżony przed zakończeniem postępowania w sprawie uregulował w całości zaległości podatkowe wynikające z przypisanego mu wykroczenia skarbowego.

Określając wysokość kary grzywny Sąd miał również na uwadze, stosownie do treści art. 48 ust. 4 kks, stosunki majątkowe i rodzinne oskarżonego, który ma wprawdzie na utrzymaniu troje dzieci, ale jednocześnie osiąga wysokie dochody w kwocie około 15.000 zł miesięcznie. W ocenie Sądu okoliczności te oraz wskazane wyżej okoliczności łagodzące uwzględnione przy określaniu sądowego wymiaru kary przemawiały za wymierzeniem oskarżonemu za przypisane mu wykroczenie skarbowe kary grzywny w wysokości znacznie niższej niż wnioskowana przez oskarżyciela kara grzywny w wysokości 10.000 zł.

Sąd orzekł również o kosztach procesu i wobec wydania wyroku skazującego Sąd na podstawie art. 113 § 1 kks w zw. z art. 626 § 1 kpk i art. 627 kpk zasądził od oskarżonego S. J. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 600,00 zł tytułem kosztów sądowych, w tym opłatę w kwocie 500,00 zł (wysokość opłaty wynika z treści art. 3 ust. 1 i art. 21 pkt 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych). Na pozostałą część kosztów sądowych składają

się wydatki poniesione tymczasowo przez Skarb Państwa z tytułu tzw. ryczałtu pocztowego oraz opłat za uzyskanie danych o karalności oskarżonego.

SSR Andrzej Haliński